

LBRIS

We know
books

KATHLEEN GLASGOW

ACUM
AI FI
ACASĂ

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

Sora mea Maddie plânge. Fețișoara ei frumoasă e umedă și înspăimântată. Unul dintre picioare îmi e mai greu decât celălalt și nu pricep și vreau s-o întreb de ce, dar nu pot forma cuvinte, pentru că înlăuntrul meu e un ocean, cald și dulce, iar eu plutesc pe valuri, niște valuri exact ca acelea care, acum câțiva ani, în San Diego, ne purtau pe mine și pe Joey și totul era perfect sau, mă rog, cât de aproape se poate de perfecțiune. A fost un moment frumos, când eu aveam 12 ani și Joey 13, cum lăsam așa valurile să ne poarte, în timp ce Maddie stătea întinsă pe plajă, în costumul ei de baie mov și cu pălăria ei de soare cu boruri mari. Departe de Mill Haven, ne aflam într-o lume diferită, unde nimeni nu știa cine suntem.

Încerc s-o întreb pe Maddie unde este Joey, dar ea nu mă înțelege. Crede că spun altceva, pentru că se apleacă în față și zice:

— Mai vrei? Vrei să apăs pe buton?

Și apasă cu degetul un buton de pe marginea patului și cel mai mare val din lume crește peste mine, ca jocul parașutei pe care-l jucam în sala de sport de la grădiniță. Pe atunci râdeam cu toții când materialul moale se lăsa ușor peste noi și restul lumii rămânea în afară.

Vocea mamei tremură.

— Nu e normal. Așa ceva nu li se întâmplă unor oameni ca noi.

Tata pare ostenit. E ostenit deja de ani întregi. Joey îi epuizează pe oameni. Tata spune:

— Nu există normal, Abigail. Nimic nu a fost normal vreodată. De ce nu pricepi asta? Are o problemă.

Întind degetul spre buton, ca să fac valurile să mă împresoare din nou. Părinții mei mă obosesc, se ceartă de ani întregi din cauza lui Joey.

Mâna mamei mă atinge pe cap. Reacționez ca o pisicuță, sprijinindu-mă de ea. Nu-mi pot aminti ultima oară când m-a atins, când m-a mângâiat pe păr. Totul s-a învățit întotdeauna în jurul lui Joey.

— Avea *heroină* în organism, Abigail. Cum de ne-a scăpat asta?

Cuvântul plutește în aerul din jurul meu, ca o senzație bizară și înfricoșătoare.

Era vomă pe tot hanoracul lui, la petrecere. Când l-am găsit în dormitor. Era amețit și moale și ciudat și nu vorbea logic și mi-a trecut prin cap... Mi-a trecut prin cap că era doar beat. Poate fumat.

— Voi repara eu lucrurile, i-a spus ea tatei. O să meargă la dezintoxicare, o să se facă bine, o să vină acasă.

A rostit cuvântul dezintoxicare întretăiat, ca și cum ar fi durut-o.

— Nu e o baghetă magică pe care o poți flutura și totul dispare ca prin minune, Abigail. Ar fi putut muri. Emory ar fi putut muri. O fată chiar *a murit*.

Oceanul dinlăuntrul meu, cel care era cald și plin de valuri, îngheață dintr-odată.

— Ce ați spus? șoptesc.

Glasul îmi e răgușit. Oare mă pot înțelege? Vorbesc mai tare.

— Ce ai spus?

— Emory, zice tata. O, Emory!

Ochii mamei sunt albaștri și plini de lacrimi. Își răsuțește degetele în părul meu.

— Ești în viață, îmi spune ea. Sunt atât de fericită că ești în viață.

Are fața încetoșată, din cauza valurilor care mă poartă departe. Mă zbat înăuntrul lor, mă chinui să pricep.

— Dar avea o simplă durere de cap, zic. Pe Candy o durea capul, atât. N-are cum să fie moartă.

Tata se încruntă.

— Nu are niciun sens ce spui, Emmy.

O durea capul. De-asta era în mașină. O durea capul la petrecere și ne-a rugat s-o ducem acasă și nu e deloc corect ca o persoană să aibă o durere de cap și să se suie într-o mașină și să moară, iar restul să supraviețuim. Nu poate fi corect.

— Joey, spun acum plângând, iar lacrimile calde și sărate mi se preling pe față. Îl vreau pe Joey. Vă rog, aduceți-mi-l pe Joey.

Capitolul 2

Când deschid ochii e aici.

L-am mai văzut pe fratele meu plângând o singură dată, în după-amiaza în care el și Luther Leonard s-au hotărât să plonjeze de pe acoperișul casei noastre în piscină. Luther a reușit; Joey, nu, și zgomotul suspinelor sale, în timp ce se zvârcolea în curtea interioară din cărămidă, mi-a rămas în minte multe zile.

Dar acum plânge mult mai liniștit.

— Îmi pare groaznic de rău, spune el.

Pare blonav, palid, șovăielnic. Are glasul răgușit și câteva copci deasupra ochiului stâng. Brațul drept îi e înfășurat într-o eșarfă.

— Credeam că erai beat, zic. Credeam că erai doar beat.

Ochii întunecați ai lui Joey îmi cercetează chipul.

— Am dat-o în bară. Am dat-o în bară rău de tot, Emmy.

Fetele sunt înnebunite după ochii aceia întunecați. Sau erau. Înainte ca Joey să înceapă să aducă necazuri.

Joey Ward era mișto înainte, a zis o fată în toaleta de la Heywood High, anul trecut. Nu știa că sunt în cabină. Uneori rămâneam înăuntru mai mult decât aveam nevoie, pentru un strop de liniște. E greu tot timpul. Să te prefaci.

Nu mai e, a răspuns o altă fată. *E doar un ratat drogat.*

Am plâns în cabina de toaletă, pentru că știam că Joey era mai mult de-atât. Joey mă învățase să merg pe bicicletă, pen-

tru că părinții noștri munceau tot timpul. Joey mă lăsa să-i citesc cu glas tare, ore întregi, în fortăreața din cearșafuri făcută în biroul tatei, mult timp după ce probabil că ar fi trebuit să mă ignore ca să stea cu prietenii lui, așa cum fac majoritatea fraților mai mari. M-a învățat să fac omletă și m-a lăsat să stau cu el în dormitorul din pod, în timp ce desena.

Până când n-a mai făcut-o. Până în ziua în care am bătut la ușă și el mi-a zis să plec.

Se ridică în picioare, ștergându-și fața cu mâna teafără. Părul lui frumos și negru este încâlcit, atârându-i peste ochi.

— Trebuie să plec, zice el. Mă așteaptă mama.

Dezintoxicare. Îmi amintesc când a spus-o mama. Era oare ieri? Sau azi de dimineață? Greu de spus. Nu știu de cât timp mă aflu aici. Lucrurile se amestecă, neclare.

— Joey, de ce ai făcut... asta?

Mi-aș dori să mă pot da jos din acest pat. Mi-aș dori ca piciorul să nu-mi fie atârnat în aer de un nenorocit de scripete și ca trupul să nu-mi fie atât de îngreunat de toate medicamentele din mine.

La ușa rezervei mele, Joey se răsuțește, dar nu se uită la mine. Se uită în podea.

— Te iubesc, Emmy, dar habar nu ai ce înseamnă să fii în pielea mea.

Și apoi pleacă.

Capitolul 3

Sunt în dormitorul de la parter, lângă bucătărie, pe care mama l-a reamenajat pentru Nana, în speranța că aceasta va veni să stea cu noi, dar Nana e încăpățanată și spune că vrea să rămână în casa ei până în ziua în care va muri.

Pereții sunt vopsiți într-un gri pal. Cearșafurile și păturile sunt albe și curate și perfecte și-mi imaginez că transpirația care mi se prelinge de pe frunte o să păteze fețele de pernă. Mamei mele nu-i place mizeria.

La picioarele mele, cățelușa mea, Fuzzy, se lipește și mai tare de piciorul sănătos și scheaună ușurel. O mângâi cu degetele. Are blana aspră; n-a periat-o nimeni. Căinii de rasă Westland au nevoie să fie periați.

Piciorul rănit e prins într-o orteză albastră și sprijinit pe mai multe perne albe. Genunchiul îmi zvâcnește, scânteieri de căldură albă care mă fac să respir cu dificultate. Mă fac să transpir.

Le aud pe sora mea Maddie și pe mama certându-se în bucătărie.

— Mama, are dureri, spune Maddie. Las-o să ia o pastilă.

— Să ia ibuprofen. A luat foarte multe medicamente în spital. Nu vreau să...

Mama nu-și termină ideea.

— Mama, zice Maddie apăsât. Și-a fracturat *rotula*. Și ea nu e *Joey*.

— Așa e, răspunde mama, cu o voce brusc tăioasă, care-mi dă fiori. Și vreau ca lucrurile să rămână așa.

Capitolul 4

Maddie doarme lângă mine în camera gri. Pleoapele îi devin din ce în ce mai grele în timp ce schimbă canalele televizorului de la o emisiune la alta: *Keeping Up with the Kardashians*, *My Lottery Dream Home*, *Friends*. Când telecomanda îi alunecă, într-un final, dintre degete, închid televizorul și ascult ce e în jur, cu Fuzzy cuibărită lângă mine, moale și adormită.

Maddie mi-a strecurat pe furiș o pilulă după ce mama s-a dus la culcare, mi-a adus biscuiți și suc și acum nu mai transpir. Ascult liniștea din casă.

Unele lucruri nu s-au schimbat de când am revenit acasă. Tata încă se întoarce târziu din turele de la spital, băgând capul la mine în cameră ca să mă salute și să mă-ntrebe ce-mi mai face genunchiul. Apoi mănâncă ce-i lasă Goldie în frigider și se duce în biroul său, cu paharul lui de băutură, ca să se uite la emisiunile lui preferate. O să adoarmă pe fotoliu, cu ochelarii alunecându-i pe nas, în timp ce mama doarme la etaj. Cred că sunt ani întregi de când se comportă în felul ăsta: mama - la etaj, tata - la parter. Credeam că asta se va schimba, poate, cu toate cele petrecute. Că se vor apropia, cumva, după accident.

Mai credeam că vor rămâne acasă, cu mine, măcar primele câteva zile, dar nu au făcut-o. S-au întors direct la muncă. Poate pentru că Maddie e acum aici și poate avea grijă de

mine. Și Goldie e aici, dacă e una dintre zilele pe care le petrece la noi.

Uneori simt că nu exist în această casă, pentru că nu sunt frumoasă și gălăgioasă, ca Maddie, și nici copil-problemă, ca Joey. Eu sunt doar eu. Fata cea cuminte.

Singurul lucru care s-a schimbat e zgomotul din casa noastră.

E liniște.

Cu Joey nu a fost niciodată liniște, mai ales în ultimul an, când lucrurile s-au înrăutățit. Foarte multe urlate și certuri cu mama, în privința notelor lui. A atitudinii lui. Uși trântite. Joey îngropându-se adânc în hanoracul lui când tata încerca să discute cu el. Am făcut tot ce mi-a stat în putere să îmbunătățesc lucrurile. L-am trezit să se ducă la școală, chiar dacă pentru asta eram nevoită să-i torn apă rece pe față. I-am făcut temele, doar cât să fiu sigură că-și îndreaptă notele, am făcut să pară că se străduie, însă fără a trezi prea multe suspiciuni. Voiam doar ca zgomotul să înceteze.

Lângă mine, Maddie se întoarce pe cealaltă parte și genunchiul ei se lovește de al meu. Mici scânteii îmi încing rotula, dar nu prea mult, datorită pastilei. Îmi înăbuș un oftat mic. Poate că mai am nevoie de o pastilă? Dar nu vreau s-o trezesc. Nu mai vreau certuri despre pastile. Nu mai vreau zgomot.

Căci această liniște... Deși îl iubesc pe Joey, e fratele meu, cum să nu-l iubesc? – liniștea asta înseamnă *pace*.

În sfârșit, e liniște acum, că fratele meu cel dezlănțuit și tulburat a plecat.

Iar eu mă simt vinovată pentru că-mi place la nebunie această liniște.

Capitolul 5

— E o mizerie aici, zice Maddie. Dar cred că am curățat mare parte din ea.

Lasă o cutie cu lapte pe podeaua livingului și se trânteste pe canapea, lângă mine. Are părul prins în coadă și gâtul îi lucește de transpirație. Scara care duce la pod e abruptă.

Chiar și așa, transpirată și nemachiată, sora mea e frumoasă. N-ar trebui să mă simt geloasă, dar mă simt.

— Mama a dat peste cap camera lui Joey. Nu știu dacă ți-am spus. Poate nu-ți aduci aminte. Erai dusă rău în spital. Dar ne-am întors aici la câteva zile după accident să facem duș și să ne schimbăm hainele și am urcat acolo. Pricepi? Ca să vedem ce ascundea și mama... a cam luat-o razna.

Se apleacă înainte și agită cutia cu lapte.

— Nu cred că a găsit prea multe. Poate un bong și niște iarbă. Dar uite ce am găsit *eu*.

Îmi întinde un teanc de hârtii. Lucrările de artă ale lui Joey. Dragoni cu aripile aurii, scuipând foc portocaliu din fălci. Creaturi masive cu gheare ascuțite și ochi roșii. A creat o lume întreagă în pod, unde părinții noștri l-au lăsat să se mute când a împlinit 13 ani. Putea sta ore întregi la pupitrul său de desen, cufundat în arta lui. Mama i-a transformat fostul dormitor în mica ei sală de sport.

— Nu cred că mai desenează, i-am zis. Poate că o s-o facă acum. Când o să se întoarcă. Când o să se simtă mai bine.